

vērtīgs

2016. gada decembris

Juris Zarāns:

**Cilvēks ir laimīgs tikai tad,
kad dara kaut ko labu!**

8.–10. lpp.

Verners DE

Lielākā sadzīves tehnikas
IZPĀRDOŠANA
ir sākusies!

Neredzētas atlaides visām preču grupām, kā arī
reāls bezprocentu kredīts bez slēptām pārmaksām.

Ietaupi arī Tu!

Jēkabpilī, Vienības ielā 1 (TC MEGO) un Verners DE veikalos visā Latvijā!

ošukalns IEPĒRK

APSES ZĀGBALĶUS

Ø no 24 cm • A klase – 55 EUR/m³ • 1., 2. šķira – 37 EUR/m³

A un B klases **BĒRZA FINIERKLUČUS**
Garums 3,10m

Ø no 20 līdz 25 cm – 59 EUR/m³ Ø no 26 cm un vairāk – 69 EUR/m³

Ar transportu nodrošinām. Samaksa tūlītēja.

Tālr. 26559478

Es negribēju neko citu, tikai Dievu

No malas skatoties – cilvēks kā jau cilvēks. Smejas, joko, arī sarkastiski! Cilvēks, kurš pieņem šo pasauli ar visām tās īpatnībām, nedomājot, ka tad – kaut kad zāle bija zaļāka. Nē – šodien esot gana zaļa! Priesteris – jauns un aktīvs, iekarojis neskaitāmu cilvēku sirdis! Par viņu zina daudzi – ticīgie un neticīgie! Jo uzrunā savā vienkāršībā un nesamākslotībā. Ne velti šajā sirds siltajā laikā mēs vērsāties pie šī gada Līvānu goda pilsoņa, Līvānu Svētā Erceņģeļa Miķeļa draudzes priestera Jura Zarāna. Šoreiz par to, kā tas ir – būt priesterim, kā tas ir – uz klausīt cilvēkus. Bet pats svarīgākais – kādēļ mūsu pasaulē ir tik daudz ciešanu?

Kad un kā pienāca tas brīdis, kad sapratāt – būsi priesteris?

– Rudzātu dievnāmā bija paziņojums, ka katru gadu seminārā, kas ir formācijas vieta, uzņem jaunus audzēkņus. Šo sludinājumu izlasīju pirmo reizi kādā 10. klasē. Tad mani tas viss ieinteresēja. Dzīve gāja uz priekšu. Pusaudžu gadi kā jau pusaudzim. Tad es daudz par Dievu nedomāju. Spēcīgs impulss bija 12.klases beigās. Tad atkal sajutu spēcīgi iekšējo domu, ka es gribu to pamēģināt. Man vienmēr patika nezināmais, bet garīgais seminārs notiek ļoti noslēgtā vidē. Līdzīgi kā klosterī. Tas bija viens no impulsiem – vēlējos iepazīt šo pasauli. Un ne vairāk. Turklāt – seši gadi ir daudz un, ja nu kas – neviens tev neliek tur palikt.

Kad tad nāca sapratne?

– Tas bija kādā ceturtajā kursā. Pēc pirmā gada man bija liels pārdomu periods, jo visus noslēpumus sev biju atklājis. Viss bija skaidrs! Nav jau, protams, tur nekādu noslēpumu. Vienkārši – nezināmais. Tad es domāju, ka laiks doties tālāk. Bija cilvēki, ar kuriem dalījos šajās pārdomās, teicu, ka vēlos atgriezties tajā – „normālajā” dzīvē [smejas]. Viņi bija sapratuši, ka tā ir mana vieta, lai gan es nebiju tas labākais students. Mani pārsteidza, ka tie, kas mani mēģināja visvairāk audzināt, norādīt uz kļūdām, teica – tu te iederies, tev te jāpaliek! Priekšā bija vasaras brīvlaiks, kura laikā es daudz ko pārdomāju un nolēmu, ka turpināšu mācības.

Tomēr, kā ir – vai ticība Dievam ir nākusi no ģimenes?

– Mēs, kā jau Latgalē, visi ģimenē

esam ticīgi. Mēs ģimenē esam pieci bērni. Esmu jaunākais. Mamma ir ļoti ticīgs cilvēks, un viņa šīs ticības dēļ dzīvoja. Skatoties no šodienas dzīves pieredzes, saprotu, ka viņa smēlās spēku tieši ticībā. Jo nekas cits viņai nespēja dot tik daudz spēka, lai viņa spētu pavilkt visu šo bērnu baru, vēl veikt pienākumus sabiedrības labā un strādāt algotu darbu, pēc tā – atgriezies mājās un vadīt saimniecību. Labi iesēta sēkla izaugs!

Ko sēsi, to plausi?

– Jā, tā tas ir! Kad bērni aug, kļūst par pusaudžiem, viņi noiet no ceļa. Izvēlas savu dzīves stilu. Vecākiem ir šoks – bet es taču devu viņam visu to labāko, es viņā ieguldīju tik daudz, bet viņš ir nodevis visu, ko esmu mācījis! Jāsaka – pacietību, vecāki! Kad viņam būs 30 vai 40 gadi, tas, ko būsi iesējis, izaugs. Jāļauj cilvēkam būt brīvam. Jaunietim nedrīkst padarīt par 50 gadus vecu onkuli. Lai viņš dzīvo, lai bauda dzīvi, kā vēlas! Svarīgākais ir tas, ka sēkla ir iesēta. Viņa tur ir un nekur nepazudīs. Runājot par Dievu, ja mēs dodam bērnam labu pieredzi, tad 30 gadu vecumā viņš zinās, kur Dievu atrast.

Kad kļūvāt par katoļu mācītāju, vai jūs neuztrauca, ka nāksies dzīvot bez ģimenes jeb celibātā?

– Tāda ir baznīcas disciplīna. Es zināju, uz ko eju. Tas ir kā dimants ar ļoti daudzām šķautnēm, bet tās visas ir pozitīvas. Neesmu nevienu sliktu šķautni ieraudzījis. Kad kļūsti par mācītāju, tad nerodas jautājumi, iekšējie iebildumi. Tas aiziet otrajā plānā. Jo tu esi Dieva pārņemts. Es negribēju neko citu, tikai Dievu.

Bet vai kaut kad tomēr nerodas vēlme pēc ģimenes?

– Protams, dzīve ir gara un kaut kad pienāk laiks, kad domā par vientulību un tās nozīmi. Reizēm rodas vēlšanās pēc cilvēka, kas būtu blakus, ar ko dalīties. Galu galā ir arī tāds vārds – kārdinājumi [smejas]. Bet, kad saproti, kādēļ tas viss tiek darīts, viss liekais atkal aiziet otrajā plānā. Celibāts nozīmē arī to, ka man nebūs pēcnācēju. Savukārt savu dzīves turpinājumu cilvēks saskata tieši viņos. Kad es izvēlos celibātu, es vēlos pateikt, ka mana cerība nav šajā pasaulē, mana cerība ir mūžībā. Es sevi visu nododu Dievam, un viņš rūpēsies par to, ka palikšu es, nevis mani pēcnācēji. Bet tam visam ir arī praktisks ieguvums. Ģimene paņem ļoti daudz enerģijas un laika. Ja vēlies veltīt pienācīgi daudz laika draudzei, tad cietīs ģimene. Un otrādi. Bet, kad tevi Dievs pārņem, tad tas viss cits ir mazsvarīgs.

Kāds ir cilvēka galvenais uzdevums šajā dzīvē?

– Pirmkārt, cilvēkam jābūt laimīgam. Tādēļ Dievs mūs radīja. Protams, kā es sasniedzu laimi, kā es to redzu – zem tā ir ļoti daudz kas. Man ir žēl un sāpīgi redzēt nelaimīgus cilvēkus.

Bet vai tas nav pašā rokās?

– Dzīvei ejot, ļoti daudz kas mūs iespaido arī no malas. Laime ir pašu rokās, par to nav šaubu, bet vai es redzu laimi? Vai es daru visu, lai būtu laimīgs?

Vai lielākā problēma nav tā, ka cilvēks nezina, kas viņu darīs laimīgu?

– Tāpēc es teicu – zem tā ir ļoti daudz kas apakšā. Svētais Augustīns teica: „Ikviens cilvēks grib būt laimīgs.” Pat zaglis, kurš apzog mani, domā, ka ar šo lietu viņš kļūs laimīgs. Pat darot sliktu, mēs domājam, ka būsime laimīgi. Tas ir smagākais darba etaps – izkristalizēt, kas ir laime. Daži apstājas pie ļaunuma, jo uzskata, ka, to sliktu uzgāžot kādam citam, pats kļūs laimīgāks. Pateikšu priekšā – cilvēks ir laimīgs tikai tad, kad dara kaut ko labu. Tā ir mūsu funkcija uz zemes. Es nezinu nevienu cilvēku, kurš, darot labu, būtu nelaimīgs.

Ļoti bieži cilvēku nelaime slēpjas tieši laulības dzīvē, un jums kā mācītājam ir saskare ar tiem, kuri plāno stāties laulībā. Kā jums šķiet, kas ir šīs nelaimes iemesls?

– Pirmkārt, laulībā nav jāgatavojas svētku dienai, bet gan visai dzīvei. Kad cilvēki atnāk, viņi runā par savām kāzām, tikai par šo konkrēto datumu. Viņi nesaprot, ka dzīve turpināsies arī, piemēram, pēc 20. janvāra. Pāri mēdz protestēt pret gatavošanos kāzām baznīcā, kas izpaužas kā kursi. Tas nozīmē, ka mums ir laiks visam – sarunāt mūziku, nopirkt kleitu, pasūtīt ielūgumus, bet mums nav laika padomāt par to, kā mēs dzīvosim. Tā ir liela problēma Latvijā – cilvēki nav pieraduši gatavoties laulībām. Laulībām jāgatavojas prātā, savās sarunās. Runāriet ne tikai par apsveikumiem, bet runāriet par savām attiecībām. Jāsaka, ka ir ļoti labi, ka mēs nedzīvojam tādā laikmetā, kad skrien laulāties divus vai trīs mēnešus pēc iepazīšanās.

Vai šī ilgstošā pazīšanās pirms laulībām ir noteicošā?

– Ja cilvēki iepazīšies pirms gada, tad ko viņi zina viens par otru? Viņiem taču katru dienu vajadzēs gulēt ar otru cilvēku gultā! Jāzina, cik otram patīk celties, vai viņš krāc, kur viņš noliek kurpes, vai viņam svīst kājas? Tas pēc tam var ļoti krist uz nerviem! Pirmajos divos gados visas šīs nianšes tiek ignorētas. Arī pēc vairākiem gadiem draudzībā pirmie divi gadi laulībā ir pārbaudījums. Jo, kad tiek noslēgta laulība, maskas krīt. Cilvēks vairs nevar izlikties. Man ir bijusi tāda

pieredze, kad cilvēki draudzējās piecus, sešus gadus, apprecējās, un bija lieli atklājumi!

Bieži ir tā – es gribu (!) tevi par savu sievu un es piecietīšu visas tavas kaprīzes, es darīšu visu, ko vajag darīt, lai tevi apprecētu! Bet tad, kad tu būsi mana sieva, tad es tev parādīšu!

Kas notiek pēc diviem gadiem laulībā?

– Sākotnējā mīlestība pazūd, un ir jautājums, vai paliek cieņa? Jo no cieņas rodas nākamais mīlestības etaps. Te mēs pieskaramies garīgajam jautājumam. Ja cilvēkam ir garīgā dzīve, tad viņš ir laimīgs. Šīs attiecības ar Dievu var nebūt kā man

Ziemassvētku zvaigzne
Lai pār visiem mirdz:
Miers lai ir virs zemes,
Miers iekš katras sirds!

SAKURA
SUŠI BĀRS

Zvani 20 40 16 16 - piegādāsim!

SAKURA
SUŠI BĀRS

Jēkabpils, Brīvības 140/142
pie Vecpilsētas laukuma
www.sakurasstasti.lv
sakurasstasti sakurasushibars

SUŠI WOK
DELIKATESES
PANĒJUMI
PANKŪKAS
BURGERI

Garšu bauda par saprātīgu cenu!

ošukalns

VEIC

meža inventarizāciju (taksāciju),
cirsmu sagatavošanu,
novērtēšanu

Tāl. 27102614

VEIC

apaugumu, krūmu
novākšanu no aizaugušām
platībām, grāvjiem,
trasēm, ceļa malām
uz abpusēji pieņemamiem
noteikumiem

Tāl. 29438048

PĒRK

cirsmas un meža
īpašumus

Tāl. 29265554

– katolim, kristietim. Tie var būt jebkādi Dieva meklējumi. Ir svarīgi šajos meklējumos neapstāties. Cilvēkam ir jāiet uz priekšu un jāmeklē pārdabiskais jeb noslēpums! Cilvēka dzīve bez noslēpuma ir tukša dzīve. Kā teica Ziedonis – skaiti un nonāc līdz 1. Dažādās reliģiskajās pieredzēs, dažādās filozofijās mēs visi nonākam līdz tam 1. Līdz tam, ka ir viens Dievs.

Kas vēl posta ģimenes?

– Visu sagrauj grēks. Grēks ir, kad es sekoju savam egoismam. Neviena laulība nevar pastāvēt, ja tajā valda egoisms. Ir arī veselīgais egoisms, bet es izvairo par to runāt, jo sabiedrība tam nav gatava. Jo Jēzus saka – mīli tuvāko kā sevi pašu! Tātad vispirms ir jāmīl sevi, jo caur sevis mīlēšanu es pratīšu mīlēt arī otru. Mums jāpārliecina, ka tas ir iespējams.

Tas ir, kad redzu tikai sevi un neredzu otru cilvēku. Tas visu laulībā sabrādā. Ļoti bieži laulības sabrādā atkarības. Jebkādas – narkotikas, dators... Jebkādas! Kamēr otrs laulātais var sēdēt uz dīvāna, satīties zīnēkļu tīklos. Cik tad ilgi tas otrs cilvēks tajā zīnēkļu tīklā sēdēs?

Katoļiem pieņemts laulāties vienu reizi un uz visu mūžu. Kā tad ir – vai jāpiecieš nelaimīgu attiecību formāts?

– Kad cilvēki stājas laulībā, tad saprot, ka viņi nesekos savam egoismam, grēkam. Ja nu ir šādi pārkāpumi, tad baznīca pieļauj vairākas prakses. Baznīca aizstāv laulību un pieņem, ka gadījumā, ja šie cilvēki ir izlēmuši spert tik nozīmīgu soli, tad viņi bija gatavi tam. Protams, gadiem ejot, var izrādīties, ka tā nemaz

nav. Ka tie bija tikai vārdi. Reizēm ir tā, ka cilvēks ar vārdiem saka vienu, bet sirdī un prātā uzskata citādāk. Tādēļ baznīcā ir baznīcas tiesa, kurā jebkurš katolis var iesniegt prasības pieteikumu par laulības anulēšanu. Laulības šķiršana ir galējais lēmums, bet tiek pieļauta arī pāra atšķirtība uz kādu laiku, bet ne vairāk kā pusgadu. Tas ir, kad ir vēl kāda cerība.

Te ir jāpiebilst – baznīca neaizstāv laulības mocībās. Protams, ir laulības sakraments, zvērests, bet laulībā ir iesaistītas divas personas. Laime jārada diviem. Ja viena puse to nedara, tad otram nav pienākums mocīties visas dzīves garumā. Mēs dzīvojam vienu reizi! Un kādēļ kādam 20 vai 40 gadus jādzīvo kopā ar idiotu!?

Ja pie manis atnāk pāris un saka, ka jau 10 gadus cīnās par laulību, tad es neteikšu – turpini cīnīties! Nekas nemainīsies, ja pats cilvēks nemainīsies. Ja otrs nedzird. Iespējams, tas otrs pēc desmit gadiem sadzirdēs un atgriezīsies. Bet tas nenozīmē, ka šie desmit gadi ir jāpavada uz dīvāna raudot.

Grēksūdzes. Vai ir viegli to visu uzklaut?

– Gadiem ejot, esmu norūdījies. Sākumā bija grūti. Pirmajos gados es negribēju iet no istabas ārā. Domāju, kā var būt tik ļauni cilvēki? Protams, kad savus grēkus sūdzi, nešķiet, ka tie ir tik lieli, bet, kad sūdz kāds cits, tad gan [smejas]!

Kāda ir jūsu atbilde uz cilvēces galveno jautājumu – kādēļ ir tik daudz ciešanu?

– Māras Zālītes dzejā teikts – šo nepabeigto pasauli Dievs deva teikdams – radi tālāk! Jo Dievs izveidoja pasauli labu, ielika tajā cilvēku un teica – audziet un vairojieties! Bet radās lep-

numa un egoisma grēks. Tas, ko mēs redzam tagad, ir nevis Dieva, bet paša cilvēka darbs. Dievs vēro un respektē cilvēka brīvību. Tagad, Adventes laikā, baznīca pārdomā šo duālo situāciju. Jo Dievs nāk, lai piedzimtū mūsu vidū. Tajā pašā laika pasaule ir palikusi tikpat ļauna. Te ir jautājums, cik daudz es daru, lai šī pasaule būtu labāka?

Ko jums nozīmē Adventes laiks?

– Šis laiks ir ļoti intensīvs, aizvārdīts praktiskos darbos. Jāgatavo Dievnams – jāuzkopj, jāparūpējas par dekorācijām, jādomā, kā to visu paveikt. Tās četras nedēļas paskrien ļoti strauji! Tāpat paiet laiks, domājot, ko es Ziemassvētku vakarā teikšu saviem cilvēkiem. Parasti cilvēki gatavojas svētkiem tā liegani. Svētku kulminācija ir pašos Ziemassvētkos, kas ir arī visa sākums. Bet garīdzniekiem tas ir noslēgums. Kad pēc 24. decembra dievkalpojuma atnāku uz savu istabu, es esmu tik laimīgs, ka viss ir beidzies! Kad mācījos Itālijā, garīdznieki par to daudz runāja, ka mums ir šī otra medaļas puse. Mēs pēc dievkalpojuma esam iztukšoti, jo viss ir atdots cilvēkiem. Kas attiecas uz garīgi pusi, es gatavojos šiem svētkiem arī savā dvēselē. Katru gadu šī gatavošanās notiek citādāk.

Ko šajā svētku gaidību laikā novēlat cilvēkiem?

– Nezaudēt cerību! Ir divas alternatīvas – ļauties bailēm un panikai vai arī – Dieva vadītajai pasaulei! Lai cik būtu kritiski, bet labais uzvarēs! Ziemassvētki ir atgādinājums – ir cerība! Šajos svētkos ikvienam novēlu atjaunot cerību un drosmi!

Ar Juri Zarānu sarunājās
Elīna Bataraga

Ziedi, dāvanas, telpaugi.
Viss Jūsu svētkiem!

Jēkabpils , Rīgas iela 128 Vienības iela 1a Brīvības iela 108 Brīvības iela 145	Nākotnes iela 2 Draudzības aleja 21 Auseklīša iela 2a Līvāni , Rīgas iela 59	Daugavpils , Šaurā iela 31 Aizkraukle , Druvas iela 2 Lācplēša iela 14 Pļaviņas , Daugavas iela 68
---	--	--

Ieskaties www.santli.lv